

Sygn. akt VI Ga 25/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Barbara Frankowska

SO Anna Harmata (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2015 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: A. A.

przeciwko: K. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

V Wydziału Gospodarczego z dnia 16 października 2014 r., sygn. akt V GC 1496/13

oddala apelację.

Sygn. akt VI GC 25/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 17 marca 2015r.

Pozwem złożonym w sprawie powódka A. A. wniosła o zasądzenie od pozwanego K. K. kwoty 16.977,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w okresie od września 2012r. do połowy grudnia 2012r. świadczyła na rzecz pozwanego oraz zatrudnianych przez niego pracowników usługi hotelarskie z ceną w wysokości 30 zł netto za jedno łóżko za dobę, z tytułu czego wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 16.320 zł, a następnie fakturę korygującą nr (...).Pozwany korzystał również z tych usług po wyżej wskazanym okresie, przy cenie jednostkowej za dobę 50 zł netto, z tego tytułu powódka wystawiła fakturę VAT na kwotę 648 zł brutto. Pomimo upływu terminu płatności i wezwania do zapłaty, pozwany nie uiścił kwoty dochodzonej pozwem.

W sprzeciwie od wydanego w dniu 30 sierpnia 2013 r. nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu dla niniejszego pozwany zakwestionował roszczenie powódki tak co do zasady, jak i wysokości, kwestionując podaną przez powódkę ilość miejsc noclegowych, która miała być wykorzystywana przez niego i jego

pracowników w poszczególnych okresach oraz przyjętą stawkę noclegową; podając, iż w trakcie przebywania w hotelu została ustalona stawka w wysokości 30 zł brutto, natomiast część pracowników pozwanego zostało przymusowo przeprowadzonych do tańszych pokoi, za co ustalono stawkę w wysokości 20 zł brutto. Pozwany zarzucił, że należności wynikające z noclegu zostały przez niego w całości zapłacone w formie gotówkowej, na potwierdzenie wpłat posiada dwa pokwitowania z dnia 8.01.2013 oraz z dnia 17.01.2013 r. na łączną kwotę 2.900 zł. Pozostałe należności uregulował w formie gotówkowej do rąk powódki.

Wyrokiem z dnia 16 października 2014r. Sąd Rejonowy w Rzeszowie zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.870 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 6 marca 2013r. do dnia zapłaty (I), w pozostałym zakresie powództwo oddalił (II), zasądzając od powódki na rzecz pozwanego koszty procesu, ustalając, że powódka wygrała proces w 22,79% i pozostawiając ich szczegółowe rozliczenie referendarzowi sądowemu (III).

W uzasadnieniu powyższego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy ustalił, iż strony sporu łączyła ustna umowa, której przedmiotem było świadczenie usług hotelarskich przez powódkę A. A. na rzecz pozwanego K. K.. W umowie powódka zobowiązała się do udostępnienia miejsc noclegowych w hotelu powódki dla pracowników pozwanego, za wynagrodzeniem w wysokości 30 zł brutto za jedno łóżko w hotelu, z płatnością tygodniową w formie gotówkowej, do rąk powódki. Pracownicy pozwanej korzystali z pokoi hotelowych powódki w okresie od września 2012 r. do grudnia 2012 r., a także w styczniu 2013 r. Łącznie pozwany posiadał 8 pracowników korzystających z pokoi hotelowych najmowanych przez pozwanego. W okresie drugiej połowy 2012 r. i styczniu 2013 r. pracownicy pozwanego i pozwany korzystali z następującej ilości łóżek w hotelu powódki: we wrześniu 2012 r. - 216, w październiku 2012 r. - 112 łóżek, w listopadzie 2012 r. - 19 łóżek, w styczniu 2013 r. - 12 łóżek, co przy przyjętej przez Sąd Rejonowy stawce 30 zł dało kwotę: we wrześniu : 6480 zł, w październiku 3360 zł, listopad i grudzień 570 zł, styczeń 2013 – 360zł, łącznie – 10.770 zł. Sąd Rejonowy ustalił, że strony umówiły się, że wynagrodzenie za jedno łóżko wykorzystane do noclegu wynosić będzie 30 zł – jako wynagrodzenie finalne obejmujące wszystkie koszty składowe i pośrednie w tym ewentualny podatek. Sąd Rejonowy ustalił również, iż pozwany zapłacił za świadczone na jego rzecz usługi kwotę 6.900 zł. Sąd co do dalszej zapłaty za noclegi ponad 6900 zł odmówił wiary wyjaśnieniom pozwanego jako sprzecznym z pozostałym materiałem dowodowym oraz nielogicznym w kontekście prowadzonej działalności, a także z uwagi na fakt, że pozwany stosownie do potrzeb procesowych zmieniał swoje stanowisko. W oparciu o powyższe Sąd Rejonowy zważył, iż w niniejszej sprawie znajdowała zastosowanie ustawa o usługach turystycznych z dnia 29 sierpnia 1997 r. przy czym dla oceny stosunków prawnych mających charakter usług hotelarskich zastosowanie znajdują odpowiednio przepisy o zleceniu, stosownie do treści art. 750 kc. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, oceniony przez Sąd po myśli art. 233 § 1 kpc, potwierdził zasadność twierdzeń powódki co do uiszczenia przez pozwanego na jej rzecz wynagrodzenia z tytułu świadczonych usług w kwocie 6.900 zł. Co do dalszej kwoty 3.870 zł, Sąd ocenił ją jako zasadną i tę kwotę zasądził od pozwanego na rzecz powódki, na podstawie art. 744 kc w zw. z art. 750 kc, oddalając powództwo w pozostałej części, o odsetkach orzekając od dnia następującego po terminie płatności określonym w wezwaniu do zapłaty, oddalając powództwo co do odsetek w pozostałym zakresie.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w pkt I i zarzucając mu naruszenie: - art. 750 k.c. w zw. z art. 3 ust. 8 ustawy o usługach turystycznych poprzez ich błędną wykładnię skutkującą przyjęciem, że w niniejszej sprawie zastosowanie znajdują odpowiednio przepisy o zleceniu, podczas gdy ustawa o usługach turystycznych dla zdefiniowania usług hotelarskich posługuje się pojęciem najmu

- art. 466 zdanie drugie k.c. poprzez jego niezastosowanie skutkujące przyjęciem, iż pozwany nie uregulował należności za najem pokoi w okresie od października do grudnia 2012r., w sytuacji, gdy jego świadczenie miało charakter okresowy i przedstawił pokwitowanie zapłaty należności za okres od dnia 7.01.2013 do dnia 18.01.2013r.,

- art. 233 § k.p.c. poprzez przekroczenie granic zasady swobodnej oceny dowodów polegające na błędnej ocenie zebranego w sprawie osobowego materiału dowodowego, skutkujące przyjęciem, iż pozwany dokonał płatności jedynie 2 przelewów w kwocie po 2000 zł, podczas gdy zeznań powódki wynika, że przelewów tych było 2 lub 3, a z zeznań pozwanego i świadka A. G. (1) wynika, iż została uregulowana całość należności wynikających z przedmiotowej umowy.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych,
2. zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu w II instancji według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego nie jest uzasadniona.

Stosownie do art. 3 ust.8 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o usługach turystycznych usługi hotelarskie to krótkoterwale, ogólnie dostępne, wynajmowanie domów, mieszkań, pokoi, miejsc noclegowych, a także miejsc na ustawienie namiotów lub przyczep samochodowych oraz świadczenie o obrębie obiektów usług z tym związanych.

Jak więc wynika z powyższego, wbrew twierdzeniom apelującego, ustawa ta dla zdefiniowania usługi hotelarskiej nie posługuje się pojęciem najmu, a w każdym razie nie posługuje się nim w sposób wyłączny. Trzeba bowiem wskazać iż „umowa hotelowa” jest umową mieszaną, zaliczyć ją można do umów kombinowanych, w których po jednej stronie występuje równolegle kilka świadczeń należących do różnych typów umów. Podstawą korzystania ze wspomnianej usługi będzie umowa typu mieszanego, która zawiera w swojej treści elementy właściwe dla wielu umów nazwanych tj: najem, przechowanie, zlecenie, sprzedaż, umowa o dzieło (A. Rembieliński, J. Winiarz Komentarz t. II 1989 str. 758). Stąd też brak podstaw dla podzielenia argumentacji apelującego o zastosowaniu w rozpatrywanym zakresie regulacji stosunku najmu, a w konsekwencji do przyjęcia na tej to podstawie charakteru świadczenia pieniężnego wynikającego z umowy hotelowej jako świadczenia okresowego. W ocenie Sądu Okręgowego realia niniejszej sprawy nie uprawniały do takiej oceny, zobowiązanie pieniężne spoczywające na pozwany zależnym było bowiem każdorazowo w ogóle od faktu, a następnie ilości zajmowanych łóżek, czyniąc tą okoliczność faktyczną podstawą żądania zapłaty, nawet jeżeli rozliczenie miało odbywać się co tydzień. Tym samym zobowiązanie pozwanego nie nosiło charakteru świadczenia okresowego, periodycznego, nie znajdując stałego odniesienia do istniejącego w określonych ramach i zakresie stabilnego przedmiotu umowy. Stąd też brak było podstaw dla przyjęcia, iż w sprawie znajdował zastosowanie art. 466kc i wynikające zeń domniemanie co do zapłaty świadczeń okresowych wymaganych wcześniej. To na pozwanym spoczywał ciężar wykazania zapłaty należności z tytułu umowy hotelowej i ponad zakres ustalony przez Sąd Rejonowy pozwany temu ciężarowi nie sprostał. W omawianym przedmiocie pozwany przedłożył jedynie dwa pokwitowania zapłaty, a to z dnia 8.01.2013 i 17.01.2013 z których to drugie obejmowało okres od 7 stycznia do 18 stycznia 2013r, łącznie więc z przedmiotowych pokwitowań wynikało, iż pozwany zapłacił kwotę 2 900,00 zł. Sąd Rejonowy na podstawie zeznań powódki przyjął, iż pozwany zapłacił jeszcze dwukrotnie po 2.000 zł także łącznie dokonał zapłaty w wysokości 6 900 zł. Wskazać należy, iż dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów w zakresie niniejszego ustalenia mieści się w przysługującej Sądowi Rejonowemu swobodnej ocenie dowodów. Zeznania pozostałych słuchanych w sprawie świadków w tym powołanego w apelacji świadka A. G. nie pozwoliły na jednoznaczne ustalenie, iż pozwany również dalszą kwotę zapłacił, kiedy, w jakich okolicznościach i w jakiej konkretnie wysokości. Zeznania te w tym zakresie były zbyt ogólne, nieprecyzyjne i niejednoznaczne. Również analiza zeznań powódki nie obowiązała Sądu do przyjęcia, iż ponad kwotę 6 900 zł pozwany zapłacił również dalsze kwoty. Powódka wyraźnie zeznała, że pozwany zapłacił za świadczone usługi kwotę 6.900zł. Zeznania powódki określające ilukrotnie pozwany płacił nie były jednoznaczne i wystarczające do przyjęcia de facto przyznania przez nią, iż pozwany zapłacił więcej niż kwota ustalona przez Sąd Rejonowy. W świetle powyższego jako niezasadny należało ocenić zarzut przekroczenia swobodnej oceny dowodów – art. 233 § 1 kpc. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu /I ACa 209/12 wyrok s.apel. 2012-10-12 w Białymstoku LEX nr 1223145/.

Zważywszy na powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji, oddalając apelację na zasadzie art. 385 kpc.